

РЕШЕНИЕ

№ 8096

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 18.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **1510** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

[фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управлението: [населено място],[жк], [улица], ап.№ 28, представлявано от управителя на дружеството В. Г. Д., обжалва Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/31.05.2012 г., издаден от М. П. Б., главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден от директора на Дирекция "Обжалване и управление на изпълнението", сега „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП с Решение № 2761/26.11.2012 год., в частта на установената солидарна отговорност, на основание чл.177 ЗДДС в размер на 154 800 лв., във връзка с извършени от [фирма], доставки, за които са издадени фактури № 1...121/05.05.2011 г., № 1...123/05.05.2011 г., № 1...124/05.05.2011 г., № 1...125/05.05.2011 г., № 1...126/05.05.2011 г. и № 1...139/12.05.2011 г., за данъчен период месец май 2011 г.

В жалбата се поддържа, че РА е незаконосъобразен, необоснован и недоказан, издаден в противоречие със съществени процесуални правила и норми и на материалния закон От съда се иска отмяната на РА в обжалваната част като неправилен и незаконосъобразен. Претендира се присъждането на разноските по делото.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-С., с променено наименование в хода на процеса, съгласно чл.152 ал.2 от ДОПК, чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1107231/20.06.2011 г., издадена от М. Г. Р., началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С., връчена на пълномощник на управителя на дружеството на 30.06.2011г., изменена по отношение на обхвата на ревизията със заповед № 1203257/21.04.2012 г., връчена на дружеството чрез пълномощника К. С. на 25.04.2012г., издадена от Руска Р. Б., началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП, която съгласно заповед № РД-01-962/01.07.2011г. на директора на ТД на НАП С. е оправомощена да довърши производствата, възложени от М. Г. Р., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне задълженията по ЗДДС за периода 07.03.2011 г. – 31.05.2011 г. и за ангажиране на солидарна отговорност по реда на чл.177 ЗДДС за периода 01.05.2011 г. – 31.05.2011 г спрямо доставчика [фирма]. Със заповедта за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл.113, ал.1 ДОПК са определени данните за ревизираното лице по чл.81, ал.1, т.2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите и срокът за извършване на ревизията. На проверявания данъчен субект в съответствие с изискванията на чл. 113, ал.2 ДОПК е връчен екземпляр от заповедите за възлагане на ревизията, видно от представената разписка за връчване. Ревизионното производство е спряно със Заповед № 1100726/29.08.2011 г. и е възобновено със Заповед № 1202495-В/28.03.2012 г., и двете заповеди издадени от началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С.. Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад /РД/ № 1203257/08.05.2012 г., връчен на ревизираното търговско дружество на 14.05.2012 г., чрез пълномощника К.С.. Р. доклад съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. Срещу констатациите на РД е подадено възражение, с вх. № 19-53-02-1183/22.05.2012г., което не е прието.

Ревизионното производство завършва с Ревизионен акт № [ЕГН]/31.05.2012, издаден от М. П. Б. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП-С., упълномощен със заповед № К-1203257/08.05.2012г., издадена от органа възложил ревизията.

В хода на ревизионното производство е установено, че основен предмет на дейност на [фирма] за ревизирания период е транспортна и спедиторска дейност, комисионни, консултантски, информационни, посреднически, представителни, проектантски, туристически и строителни услуги, ресторантьорство и хотелиерство. За осъществяване своята дейност търговското дружество е закупувало стоки и услуги от трети лица. Във връзка с издадените фактури от [фирма] № 1...121/05.05.2011 г., № 1...123/05.05.2011 г., № 1...124/05.05.2011 г., № 1...125/05.05.2011 г., № 1...126/05.05.2011 г. и № 1... 139/12.05.2011 г. е извършена насрещна проверка на доставчика [фирма]., резултатите от която, са отразени в Протокол № 1115392 от 20.07.2011 г. Констатирано е, че на [фирма] е извършена ревизия за данък върху добавената стойност за периода 01.03.2011г.-31.07.2011г., приключила с издаването на РА № [ЕГН]/26.01.2012 г., с който за периода м. май 2011 г. на ревизираното лице е начислен допълнителен ДДС вследствие непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 246 004,84 лв, по фактури издадени от [фирма] и [фирма], за които е установено, че не документират реално извършени доставки. Този ревизионен акт е влязъл в сила като необжалван. Установено е и, че към датата на

издаване на оспорения в настоящото производство РА сумите по РА № [ЕГН]/26.01.2012 на доставчика [фирма] не са внесени в републиканския бюджет. В хода на ревизията е установено, че жалбоподателят е упражнил правото си на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], № 1...121/05.05.2011 г., № 1...123/05.05.2011 г., № 1...124/05.05.2011 г., № 1...125/05.05.2011 г. и №1... 126/05.05.2011 г. с предмет на доставката покупко-продажба на влекачи и полуремаркета и по фактура № 1...130/12.05.2011 г. с предмет на доставката продажба на недвижим имот и сграда, като в нотариалния акт рег.№ 71, рег.№ 999, т.І, от 10.05.2011 г. е предвидено продажната цена да бъде заплатена на продавача до 30.12.2011 г. Въз основа на данните от насрещните проверки ревизиращият орган е приел, че са налице предпоставките на чл.177 ЗДДС за ангажиране на солидарна отговорност. Този извод се основава на първо място с невнасянето на ДДС и наличието на свързаност между двете дружества, обуславяща знание, че данъкът няма да бъде внесен, и на второ място –знанието у ревизираното лице, че данъкът няма да бъде внесен. Обоснован е, с констатацията, че лицето Ц. Ц. С., с нотариално заверено пълномощно от 09.03.2011г.на нотариус М. Б., с район на действие РС Несебър, е упълномощен да представлява [фирма], прекия доставчик на ревизираното дружество, както и че това лице подава по електронен път декларации, в т.ч. и по ЗДДС на жалбоподателя [фирма]. Седалището и адресът на управление на [фирма] е [населено място], [жк], [улица] С. Ч.”№ 4А,магазин 28 , който обект съгласно договор за наем от 02.03.2011г. е нает от [фирма], като съгласно анекс към този договор от 09.03.2011г. между наемодателя Г. Й. С. и наемателя [фирма] е постигнато съгласие за регистрация на седалището и адреса на управление на оспорващото дружество. Установено е също, че двете дружества са били регистрирани на един и същ адрес на управление [населено място], [жк], бл.54 А,вх. Г ,магазин 4 до 29.04.2011г. Предвид наличието на такъв тип свързаност, между дружествата е прието, че са налице особен характер на търговски взаимоотношения, което обосновава знание от получателите на доставките [фирма] , че данъка от прекия му доставчик няма да бъде внесен .В подкрепа на този извод органа по приходите е извършил анализ на плащанията по сделките към [фирма] в общ размер на 900000.00лв. , като е прието, че множество пъти са „ превъртяни” суми от 60 000 лева, целта на тези преводи е да се симулира реално разплащане на получените активи от [фирма], като в същото време такова разплащане на договорените суми по доставките не е осъществено. Неплащането на активите , продадени от [фирма] на жалбоподателя е обусловила и невъзможността на продавача да внесе данъка по доставките, поради обективна липса на парични средства. Прието е, че при извършените доставки са налице съществени отлики от обичайното стопанско поведение.

С издадения РА е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл.177 ЗДДС за невнесения данък в размер на 154 800,04 лв.. РА е връчен на проверявания данъчен субект на 14.05.2012 г. В законния срок ревизионния акт е оспорен по реда на чл.152 ДОПК, с искане за отмяната му в частта по чл.177 ЗДДС. На 03.08.2012 г. е сключено споразумение за продължаване на срока за произнасяне на решаващия орган, който с решение № 2761/ 26.11.2012 г. го потвърдил в разглежданата понастоящем част.

В общите констатации по РД е отразено, че [фирма] е вписано в ТР при СГС на 10.02.2011 г. със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес] магазин 4 със собственик на капитала и управител В. Г. Д.. На 29.04.2011 г. в

ТР при Агенция за вписванията е вписана промяна на адреса на управление [населено място], [жк], [улица] С. Ч."№ 4А,магазин 28.

Въпреки неколkokратно даваната от съда възможност на жалбоподателя да ангажира надлежни доказателства, относими към установяване на фактическите твърдения изложени в жалбата, доказателствени искания от жалбоподателя не са постъпили.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Р. акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 ДОПК /в редакцията на нормата преди влезлите в сила на 01.01.2013г. изменения, определящи, че РА се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя ѝ/, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от ДОПК. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, съдържащ фактическите констатации и съображения на екипа. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаване на акта, които да опорочават фактическите и материалноправни изводи на органа по приходите. Доказателствата, послужили за издаването му, са събрани по предвидения в ДОПК ред.

Р. акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Спорът е по приложението на чл. 177 ЗДДС. Разпоредбата, включена в глава XXV от ДОПК, определя отговорността за злоупотреби като средство за предотвратяване на данъчните измами. Чл. 177, ал. 1 от ЗДДС, в приложимата редакция/ДВ бр.63/2006г./, дефинира съдържанието на тази отговорност за плащане от регистрираното лице – получател по облагаема доставка за дължимия, но невнесен ДДС, когато е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия, но невнесен данък. В практиката по приложението на съюзното право /решение по обединени дела С-439/04 и С-440/04/ С./ е възприето разбирането, че „търговците, които вземат всички мерки, които са необходими, за да гарантират, че техните сделки не са свързани с измама, независимо дали това е измамно избягване на ДДС или друга измама, трябва да могат да разчитат на законността на тези сделки, без риск да загубят правото си на приспадане." Преценката знаело ли е или длъжно ли е било да знае задълженото лице, че със своята покупка участва в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС, се извършва въз основа на обективни критерии /т.т.59,61 цит. реш./ Споделянето на риска от злоупотреба, извършена от трета страна, между данъчно задълженото лице и данъчната администрация следва да спазва принципа на пропорционалността, като ще бъде очевидно непропорционално да бъде държано отговорно данъчно задължено лице за неплатен данък, причинен от злоупотребителни действия на трети страни, върху действията на които то не е могло по никакъв начин да повлияе /така реш. по дело С-271/06/. От друга страна се приема, че не противоречи на общностното право да се изисква от данъчно задълженото лице да предприеме всяка разумна стъпка, която да осигури него самото, че предприетата от него сделка няма да има за последствие участие в отклонение от данъчно облагане.

Прилагането на института не е допустимо, ако се претендира отговорност, обоснована на факти и обстоятелства извън рамките на възможните разумни усилия, които данъчно задължените лица следва да положат за собствените си работи, с други думи

не могат и не следва да се претендират усилия, надхвърлящи грижата на добрия търговец.

За да възникне отговорност за чуждото задължение следва да са изпълнени едновременно следните условия, посочени в чл. 177, ал. 1 и 2 от ЗДДС: Регистрираното лице е получател по облагаема доставка – да е осъществена облагаема доставка, по която доставчикът е издал фактура с посочен на отделен ред ДДС, който ДДС доставчикът е длъжен да внесе в бюджета; дължимият данък да не е внесен от доставчика – фактът подлежи на установяване по предвидените от ДОПК способи: - лицето е подало справка-декларация за ДДС за съответния данъчен период и е установено, че сумата не е внесена; издаден е ревизионен акт с начислени и невнесени от лицето задължения; Периодът, в който се установява ефективното невнасяне на данъка като резултат е съответният период, в който е настъпило данъчното събитие, съответно данъкът е станал изискуем. Н. на данъка следва да е налице към момента на издаване на ревизионния акт за установяване на отговорността по чл. 177 от ЗДДС. Получателят следва да е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързан с невнесения данък. Получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен - чл. 177, ал. 2 от ЗДДС.

Налице са две хипотези за възникване на отговорността по чл. 177 от ЗДДС съгласно ал. 2 на същата разпоредба, а именно получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен, които са относими към разглеждания случай. Познанието като субективна категория подлежи на установяване чрез факти от обективната действителност, или в тежест на ревизиращия орган е да посочи и обоснове факти и обстоятелства, при съвкупното проявление на които да се формира извод, че на РЛ е било известно или че на лицето не е възможно да не е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен. Фактът на знание следва да бъде доказан от ревизиращия орган и този факт следва да бъде наличен към датата на доставката. Той може да се изразява в това, че лицата са свързани по такъв начин, че неизбежно са били в известност за това обстоятелство - едно и също лице управлява и двете търговски предприятия, например управител и на двете дружества - доставчик и получател - е едно и също лице, или пък прокурист в едното дружество е член на управителния съвет на другия търговец или е открита документация, която показва друг особен характер на търговските им взаимоотношения и че на страните им е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен. В този случай лицето може да оспорва, че независимо от установените обстоятелства, то на него не му е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен или пък че събраните от органа по приходите доказателства не доказват знанието, че данъкът няма да бъде внесен.

За да ангажира солидарната отговорност на жалбоподателя ревизиращият орган е приел, че са налице предпоставките, визирани в чл.177 ЗДДС. Този извод на административния орган е неправилен.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е получател по облагаеми доставки с предмет покупки на товарни автомобили по нотариално заверени договори от 05.05.2011 г., за които са издадени от [фирма] фактури № 1...121/05.05.2011 г., № 1...123/05.05.2011 г., № 1...124/05.05.2011 г., № 1...125/05.05.2011 г. и №1... 126/05.05.2011 г и покупка на недвижим имот с нот.акт № 71,

рег.№ 999, т.І, от 10.05.2011г., за която същият доставчик е издал фактура №1...130/12.05.2011 г. [фирма] е ползвало правото на приспадане на данъчен кредит по посочените фактури, включени в дневника за покупки за данъчните периоди м.май 2011 г., м.юни 2011 г. и м.март 2012 г., в общ размер на 154 800,04 лв. Начисленият ДДС в размер на 154 800,04 лв. е следвало да бъде внесен от доставчика [фирма], който е отразил издадените фактури в периода м. 05.2011г. в справката декларация и дневника за продажби. Не се спори, че дължимия данък не е внесен реално от този доставчик. За получателя – [фирма] е възникнало право на данъчен кредит по същите доставки и той е упражнил това си право като е включил фактурите в дневника си за покупки за съответния период. За да се ангажира солидарната отговорност по чл.177 ЗДДС трябва да са изпълнени всички кумулативно дадени в този законов текст предпоставки. Една от тях е получателят да е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързан с невнесения данък. Следователно установените с РА № [ЕГН]/26.01.2012 г. данъчни задължения на доставчика [фирма] трябва касаят доставки с предмет същите стоки, по които ревизираното лице е ползвало право на данъчен кредит. Това обаче по делото не е установено. Обратното – ревизиращият орган признава, че установените с ревизията на [фирма] данъчни задължения са за непризнати за реално извършени доставки по фактури, издадени от [фирма] и [фирма]. Следователно по отношение отказаното право на приспадане на данъчен кредит и начислените данъчни задължения на [фирма] не е доказано от ревизиращите да са в пряка, или в косвена връзка с правото на приспадане на данъчен кредит от жалбоподателя по процесните доставки. Не е налице една от кумулативно дадените предпоставки на чл.177, ал.1 ЗДДС, поради което оспореният РА подлежи на отмяна.

Ревизиращия орган е формирал заключението си за наличие на познание в дружеството като получател, че данъкът няма да бъде внесен, като се позовава на следните факти:

- надлежно упълномощеното лице на [фирма] пред приходната администрация Ц. Ц. С., по арг. от чл.102 ДОПК през ревизирания период се явява надлежен представител на дружеството жалбоподател във връзка с подаването на документи за целите на отчетността му по ЗДДС;

- [фирма] и [фирма] са регистрирани на един и същ адрес на управление, който до 29.04.2011г. е [населено място], [жк], бл.54 А, вх. Г, магазин 4, а след тази дата [жк], [улица] С. Ч."№ 4А, магазин 28. Изводът който се прави, че при такъв тип свързаност между страните са налице особен характер на търговски взаимоотношения и за ревизираното дружество – [фирма] е било налице знание, че

дружеството доставчик [фирма] няма да погаси задълженията си към бюджета, възникнали на основание на издадения му ревизионен акт.

За разлика от някои други хипотези на ЗДДС, както и на такива по ЗЗД, разпоредбата на чл.177 ЗДДС не вменява презумпция за знание по отношение на свързаните лица.

От събраните доказателства по делото може да се направи извод че от страна на органите по приходите са не събрани доказателства за такова знание, поради което първата хипотеза на чл.177,ал.2 ЗДДС е неприложима. Не става ясно защо и не се доказва по безспорен начин, така, както са приели ревизиращите, че регистрацията на двете дружества на един и същи адрес на управление на дейността, сочила на извод, че между жалбоподателя и доставчика, [фирма] съществуват особен характер на търговските им взаимоотношения, което обосновава знанието по чл.177, ал.2 предл.1 от ЗДДС.

Съдът намира, че тази регистрация би била единствено индиция за такова знание, но индициращият факт също подлежи на пълно и главно доказване от страната в процеса, която твърди положителни за себе си факти.

На следващо място обстоятелството, че упълномощеното лице на [фирма] пред приходната администрация Ц. Ц. С., през ревизирия период е подавало справки декларации по ЗДДС за дружеството жалбоподател, също не сочи на извод, че дружеството- жалбоподател е знаело, че данъкът няма да бъде внесен от този доставчик. Това е така, защото в случая, макар че процесните фактури са включени в СД за м.05.2011г. за доставчика [фирма], остава недоказано обстоятелството, прието за установено от ревизиращите, че жалбоподателят [фирма] чрез Ц. Ц. С., за когото по делото не са представени доказателства, че е бил надлежно упълномощен да представлява оспорващото дружество, е знаел, че данъкът няма да бъде внесен. Отделно от това, задължението за внасяне на данък е различно от задължението за представяне на справки декларации по ЗДДС, каквото именно задължение е имал пълномощника на [фирма] Ц. Ц. С. да върши единствено от името и за сметка на доставчика Р. Строй Г." Е. . Задължението за заплащане на данъка от името на последното дружество, е на управителят на това дружество. Очевидно е и, че след като липсват доказателства за упълномощаване на това физическо лице да представлява жалбоподателя пред приходната администрация, няма как да се направи извод, че [фирма] е знаело, че данъка няма да бъде внесен. Затова съдът намира, че ревизиращите не са доказали по безспорен начин, че жалбоподателят е знаел по смисъла на чл.177, ал.2, предл.1 от ЗДДС, че данъкът няма да бъде внесен от [фирма] по процесните фактури за данъчен период м.05.2011г., независимо, че се установи, че данъкът не е внесен към датата на

издаване на оспорения РА.

Ревизиращите органи са направили извод за наличието на втората хипотеза на чл.177 ал.2 ДОПК ,че жалбоподателя бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика като са приели, че анализът на установените факти досежно плащанията по шестте фактури препятства формиране на извод към момента на сделките ревизируаният субект да е платил част от продажната цена на вещите, равна на дължимия по доставките ДДС. А щом като купувачът не е платил на доставчика размера на начисления ДДС по сделките, той не би могъл да има разумно очакване, че доставчикът би могъл да изпълни задълженията си за внасяне на начисления ДДС по сделките в републиканския бюджет.

Изводите си в тази насока административният орган обосновава с факта, че преведената на 14.09.2012 г. по банков път сума от 900 000 лв. от жалбоподателя на [фирма] е направена с 15 вноски от по 60 000 лв. всяка. Тези изводи са неправилни и не намират опора в доказателствения материал по делото. От представените банкови извлечения се установява, че жалбоподателят е получавал по банков път многократни плащания от свой контрахент в размер по на 60 000лв. и след всяко получаване сумата е превеждана на [фирма]. По делото няма данни, получените от [фирма] суми от по 60 000 лв. да са теглени и превъртани с цел да бъдат внесени отново от ревизираното лице и да се симулира реално плащане. В тази насока изводите на ревизиращия орган са произволни и почиват на предположения, което е недопустимо. Следователно от начина на заплащане на дължимите към доставчика суми не може да се обоснове извод, че жалбоподателят е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен.

Предвид изложеното, съдът намира, че жалбата е основателна и следва да бъде уважена, като РА бъде отменен поради неправилно приложение на материалния закон.

С оглед направеното искане, изхода на делото и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски – д.т.в размер на 50 лв.

Можтивиран така и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд София-град,първо отделение,20 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя на дружеството В. Г. Д., Ревизионен акт № [ЕГН]/31.05.2012

г., издаден от М. Б., главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден от директора на Дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" сега „Обжалване и данъчно–осигурителна практика”, С. при ЦУ на НАП, с Решение № 2761/26.11.2012 год. на в частта на установена солидарна отговорност на основание чл.177 ЗДДС в размер на 154 800 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП да заплати на [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ:[ЕИК], със седалище и адрес на управлението: [населено място],[жк], [улица], ап.№ 28, представлявано от управителя на дружеството В. Г. Д., разноски по делото в размер на 50 /петдесет/ лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл.138 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: